

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682974304/facsimile.pdf> (tilgået 22. marts 2023)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

II

Hamborg. En simpel Historie. Theatret. Besøg udenfor Byen. Drømmen. En Idyl. De to Characterer.

Ligesom *Kjøbenhavn* har ogsaa *Hamborg* hævet sig fra et Fiskerleie til en stor Stad. – Mellem de usle Fiskerhytter ved *Elbens* Bred lod *Carl den store* opreise Børgene *Hochbuchi* og *Hammenburg*, der under *Otto den 3die* alt var en ved Søefart bekjendt, Flekke. Saaledes voxte den fra Barn til Yngling, og traadte kraftfuld frem som Mand mellem de mægtige Hanser.

Jeg følte ordentlig en dyb Respekt for den gamle Stad, som de snevte Gader og Menneskevrimmelen vedligeholdt. Jeg troer vor Kudsk kjørte os Gade op og Gade ned, for at imponere os ved Byens Storhed, thi det varede en lille Evighed før vi kom til »*Hôtel de Bavière*» paa »*neue Jungfernstieg*» hvor vi steg af. Her, inde i Byen selv, tager Byen sig herlig ud, idet *Alsteren*, der er bred og stor, ligesom skiller den gamle Stad fra den nye. De høie Taarne speile sig i Vandet, hvor der flyde Svaner og gyngte Baade med pyntede Mennesker. »*Jungfernstieg*» vræmles af Spadserende; langs hermed ligger *Hôtel* ved *Hôtel*, hvor Dørene ere pyntede med Kelnerne, Oberkelnerne og Oberkelneres Oberkelnerne. Fra *Sweitzerpavillon*en bruser et Musikchor, og her, samt ved den anden saakaldte *Alsterpavillon* sidde hele Grupper af Avis- og *Chocoladeslugere*. *Berlin* har ikke en Gade, som denne! Deres »*Unter den Linden*», mangler Vandpartiet, og dette er og bliver dog alletider en vigtig Skjønheds-Requisit.

Men vi ville ikke dvæle her, men glemme Besøget til om Aftenen, naar Alt er oplyst, skjøndt det nok kan taale, at man seer det ved Dagen. Vi vove os ind i *Vrimlen*, mellem *Drosker*, raabende *Handelsmænd* i det *Smaa*, *Blomster-Piger* fra *Vierlandene* og travle *Penge-mænd* fra *Børsen*. Det seer ud som det var een eneste *Boutik!* saaledes følger den ene *Boutik* paa den anden. *Gaderne* krydse hinanden, og nedad imod *Elben*, finder man nogle, hvor *Entreen* er igjennem en *Forstue*, og hvor der neppe kan boe noget *Menneske*, der overskrider en vis *Peripherie*, uden han maa leve derinde for bestandig. Jeg

stak Hovedet ind i nogle af dem, men turde ikke komme længere, thi de mindede mig ret levende om en Drøm jeg engang havde: hvorledes Husene paa Kjøbenhavns Østergade, hvor jeg spadserede, ogsaa gave sig til at spadserere, men saaledes med Ansigterne imod hinanden, at Gaden fik Udseende af disse Hamborgergader, og da den endnu gjorde et Skridt til, sad jeg indeklemmt mellem Væggene og kunde hverken komme frem eller tilbage, hvilket er temmeligt generet.

Dog legede Børnevrimmelen fornøiet inde, i denne halvdunkle Hamborger-Verden, og to Smaae:

« ~ ~ med Sundhedskind,
Ridsed' i Jorden med en Pind,
De ridsed' sig Gaard og Høienloft,
Mens Moder lapped' paa Faders Koft.»

Et fattigt Liig blev begravet, fire Karle bare Kisten og Konen fulgte; de havde Møie med at komme igjennem den snevre Gade, Veien var trang, ingen Solstraale skinnede der ned, først da de kom ud paa den bredere Gade, faldt Sollyset paa den fattige Kiste. Jeg hørte en Historie om denne Begravelse, der er poetisk rørende, da den er Sandhed.

Inde i den snevre Gade, høit oppe paa et ligesaa snevert Kammer, laae det fattige Liig; Konen sad og græd over det, hun vidste ingen Udvei til at faae det begravet; Vinduet stod aabent, da fløi der en lille Canariefugl ind og satte sig ved Hovedet af Liget og gav sig til at synge: det gjorde et underligt Indtryk paa Konen, hun kunde ikke græde længer, hun syntes, den maatte være kommet ned fra vor Herre. Fuglen var tam, den lod sig strax fange, og da hun nu fortalte en Naboerske det og viste hende Fuglen, erindrede denne sig, at hun kort før havde seet i Avisen et Avertissement om en Canariefugl, der var flyvet bort.

Det var denne, og Konen fandt der menneskekjærlige Hjerter, som hjalp hende den Døde i Jorden.

Byen er gjennemskaaren af Canaler; her i dette Qvarteer, saae jeg nogle, der saae mig ud, som sande Kloaker. Høie Huse paa begge Sider, men ingen Gade, kun den smale Canal, saa langt man kunde see for de udbyggede Altaner. Paa disse hang og laae der alle Slags, og dybt nede løb, eller rettere krøb, det smudsige Vand. En af disse Alta-